

עפ"ת 45214/03/14 - אורי הירש נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ת 45214-03-14 הירש נ' מדינת ישראל
ת.ז. תת"ע 2441-08-13
015161193
10 אפריל 2014

בפני כב' השופט רענן בן-יוסף
המערער אורי הירש
נגד
המשיבה מדינת ישראל

נוכחים:

המערער הופיע

ב"כ המשיבה - עו"ד לבנת מלמד

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

ביום 28.04.13 בשעה 22:51, כלומר, בשעות הערב, ברח' ז'בוטינסקי וארלוזורוב ברמת גן, נהג המערער במהירות של 104 קמ"ש מקום בו מותר לנסוע 50 קמ"ש - דרך עירונית, מהירות מופרזת לכל הדעות.

בשל כך, בית משפט קמא גזר את דינו לעונש הולם וראוי ואולי אף להתחשב - קנס בסך 1,400 ₪, ששולם כולו, פסילה על תנאי לשלושה חודשים למשך שנתיים ופסילה בפועל של חודשיים ועל כך הערעור.

הלכה ידועה היא הלכת אי-ההתערבות של ערכאת הערעור בענישה המוטלת על-ידי הערכאה הדיונית, אלא מקום וזו טועה טעות ממשית בענישה המוטלת עליה, ראה למשל ע"פ 512/13 פלוני נ' מדינת ישראל (מיום 04.12.13).

המערער אף פנה לבית משפט קמא לאחר מתן גזר הדין בבקשה לבטל את רכיב הפסילה שבגזר הדין ובית משפט קמא, ביום 16.03.14, בהחלטה מנומקת וראויה, דחה את הבקשה.

המערער עבר את העבירה בשעות לילה ולגרסתו, הזדעק להסיע מכרה (זו התייצבה לדיון כאן והרשיתי לה לומר דברים) בדחיפות לבית החולים בשל צורך בריאותי דחוף.

מדובר במערער יליד 1938 המחזיק רישיון נהיגה משנת 1973, שאמנם שנים ארוכות לא היה בארץ אך לחובתו אין עבר תעבורתי קודם. המערער תיאר נסיבות מיוחדות מדוע הוא זקוק לרישיון הנהיגה, לצרכי פרנסה, בהינתן מצבו הבריאותי וקשייו בהליכה.

סעיף 40ג לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, סעיף קטן (א) קובע שעל בית המשפט, בגזירת הדין, להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה **ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40ט. סעיף 40ט קובע בין סעיפיו הקטנים - סעיף קטן (5) כנסיבה רלוונטית לקביעת מתחם הענישה "הנסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה".**

הנני סובר שבמקרה שבפניי, הנסיבות הללו יש להן משקל רב. יכול והיה בנסיבות מקרה זה אף עניין של פיקוח נפש.

ער אני לכך שלבד ממה שציינתי לעיל ולבד מהאמור בסעיף 40ד לחוק העונשין בעניין שיקום, בית משפט איננו רשאי לסטות ממתחם הענישה ההולם.

הנני סובר שבנסיבות מקרה זה, ניתן אף לומר שעל-פי סעיף 40ד(א), יכולתו של המערער בגילו המבוגר להתפרנס ולנהל חיים עצמאיים הינם יסוד שיקומי של ממש.

בנסיבות אלה, ומאחר והנני מאמין שבפניי מקרה מיוחד שבו, רק בשל הנסיבות המיוחדות עבר המערער את העבירה, הנני סובר שיש מקום, למרות שבית משפט קמא לא טעה, כאמור, בגזר דינו, לסטות ממתחם הענישה ההולם. הנני, באופן חריג שאיננו יכול לשמש כתקדים, מקבל את הערעור ומבטל את עונש הפסילה בפועל בעניינו של המערער, תוך שהנני מקווה מאוד שאף במקרי חירום בעתיד לא יעבור על החוק, כל חוק, בוודאי חוק שעניינו בטיחותו של האדם.

רשמתי לפניי שהמערער הציג, במסגרת הערעור, קבלות על כך ששילם את הקנס בשיעור של 1,400 ₪, למרות שיכול היה לשלמו בתשלומים והנני מביא עובדה זו גם כן לזכותו.

**ניתן והודע היום, י' ניסן התשע"ד,
10/04/2014, במעמד הנוכחים.
רענן בן-יוסף, שופט**

הוקלד על ידי נופר דויד